

19/14 / ОКВІГІТ. / - 1.4-5.

Євгеній Денисюк: «Від своєї важливі риси - не заздрити»

Народився Євгеній Денисюк у селі Копани Дубенського району 10 квітня 1948 року. Там же пішов у перший клас. Однак провчився у Копанинській школі недовго, лише дві четверті. Доля розпорядилася так, що в грудні 1955-го батьки переїхали на постійне проживання в місто Костопіль. Саме костопільську землю і вважає своєю малою батьківщиною.

У шкільні роки

цями з простих селянських сімей. Усе своє життя вони нелегко заробляли на кусок хліба. Після поселення в Костополі батько трудився робітником на домобудівному комбінаті, а мати - в пекарні. Мені запам'яталися їхні мозолясті руки. Батьки тримали дві корови, свиней, іншу живність. Коли я був ще підлітком, мати щодня будила мене вранці, щоб порозвозив по чужих хатах свіжовидоєне молоко. Тоді, а це був п'ятий-шостий клас, почав задумуватися над тим, чому одні в цю пору ще солодко сплять, а інші носять їм молоко додому? Інколи мене обурювало те, що ті люди не приходять самі за молоком, а я змушений їм його носити.

Від своєї матері успадкував дві дуже важливі риси - не заздрити людям та вміти прощати. Вони і сьогодні допомагають мені в житті.

Закінчивши десять класів, вступив на юридичний факультет Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка. У 1976 році одержав диплом і почав, як кажуть, заробляти власний хліб.

Свою трудову біографію розпочав з посади судового виконавця в Костопільському районному суді. Головою районного суду тоді була Маїна Петрівна Таланова. Саме вона і відкрила мені ті сторінки життя, яких ні в школі, ні в університеті не викладали. Ця розумна і мудра

До людей з добрим словом

Працюючи на престижній юридичній роботі, в думках мріяв про виробництво. І коли така нагода трапилася, без вагань перейшов у райсільгосптехніку. Там пропрацював більше 15 років, у тому числі на посадах заступника керуючого та виконуючого обов'язки керуючого.

У той час це підприємство було одним з найбільших та найрозвинутіших в Костополі, там працювало близько тисячі чоловік. Щодоби доводилося розвантажувати десятки вагонів різної продукції. Стільки ж

нього було компетентним. Тож працюючи з такими людьми, набрався управлінського досвіду, який дуже знадобився в житті.

А життя, мабуть, тим і цікаве, що пропонує час від часу не завжди очікувані повороти.

Я ніколи нікому не дорікав і не звинувачував, що хтось винен у моїх прорахунках або в тому, що тебе навмисно «підставили». Та якщо вже і траплялася неприємність, завжди шукав вихід із скрутного становища. Намагався поступати так, щоб...

- Мені випало продовжити навчання у школі №2, - розповідає Євгеній Денисюк. - Там у першому класі навчалося чи то 18, чи то 19 учнів. Майже половина з них були вихованці дитячого будинку, серед них — чимало переростків. Батьки хвилювалися, що мені, сільській дитині, важко буде знайти з ними спільну мову. Та до завершення навчального року вдалося повністю освоїтися та порозумітися з усіма однокласниками.

Яскравий слід у моєму житті залишила перша вчителька Надія Сергіївна, яка постійно наголошувала на тому, що треба не лише добре вчитися, а й любити працю та поважати людей. Без наполегливості та віри у власні сили, повторювала вона, людина ніколи не стане успішною. Я дуже вдячний цій людині за науку, бо в подальшому житті завжди пам'ятав її мудрі слова.

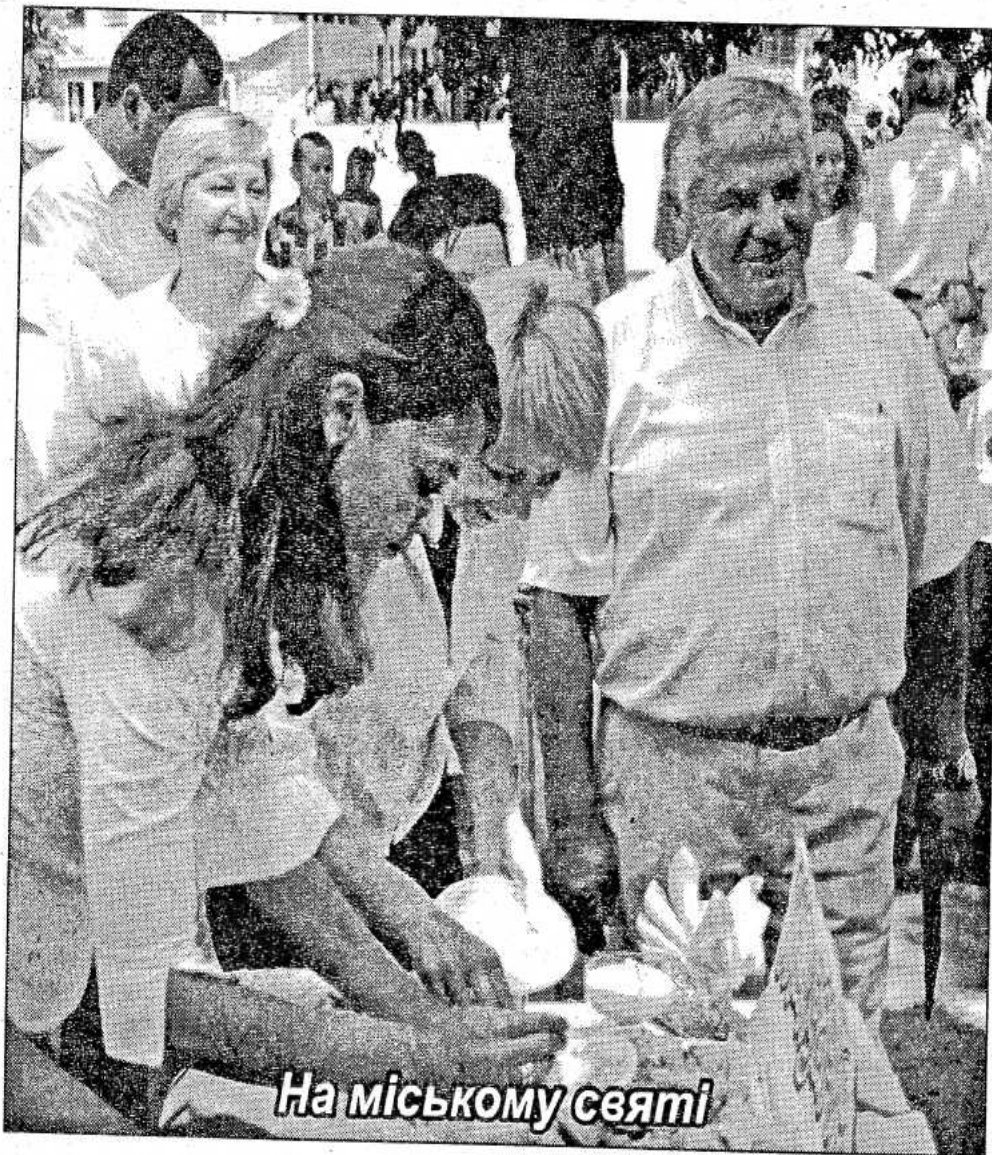
Досить велику частку у формуванні мого світогляду внесла вчителька російської мови та літератури, яка водночас була і директором школи, Таїсія Олександрівна Козак. Завжди з вдячністю згадуватиму Антоніну Миколаївну Бойко та Раїсу Федорівну Бурячинську, які викладали відповідно математику й українську мову та літературу. Одне слово, дякую долі за те, що «занесла» мене саме в цю школу і подарувала таких чудових вчителів. Ті люди не шкодували зусиль, щоб навчити знанням і життєвим премудростям.

Школа №2 була восьмирічною. Тому після її закінчення продовжив здобувати середню освіту в навчальному закладі №1, сьогодні - це гуманітарна гімназія імені Т.Г.Шевченка.

Вважаю, неправильно буде обійти увагою найрідніших людей, які подарували мені життя. Батько, Олексій Амбросійович, та мати, Степанида Дем'янівна, були вихід-

викладали. Ця розумна і мудра жінка навчила мене, як треба правильно поводитися з людьми і жити у цьому далеко не ідеальному світі.

Пізніше доля звела з Дмитром Івановичем Устенком — завідувачем юридичною консультацією Костопільського району. Від нього також багато хорошого перейняв.

На міському святі

бензовозів цілодобово розвозили пальне по всіх колгоспах району. Керував сільгосптехнікою Кость Павлович Орленко, а першим секретарем райкому партії був Степан Федорович Сиротинський. І якщо він ставив якесь завдання, воно було обов'язковим до виконання. Не виконаєш — і прощайся з роботою. Більше того, місця не те що в районі, в області не знайдеш. Сиротинський був дуже сильним та вимогливим керівником, відповідно, що й оточення біля

намагався поступати так, щоб потім не було соромно дивитися в очі ні сім'ї, ні родині, ні друзям, ні колегам по роботі.

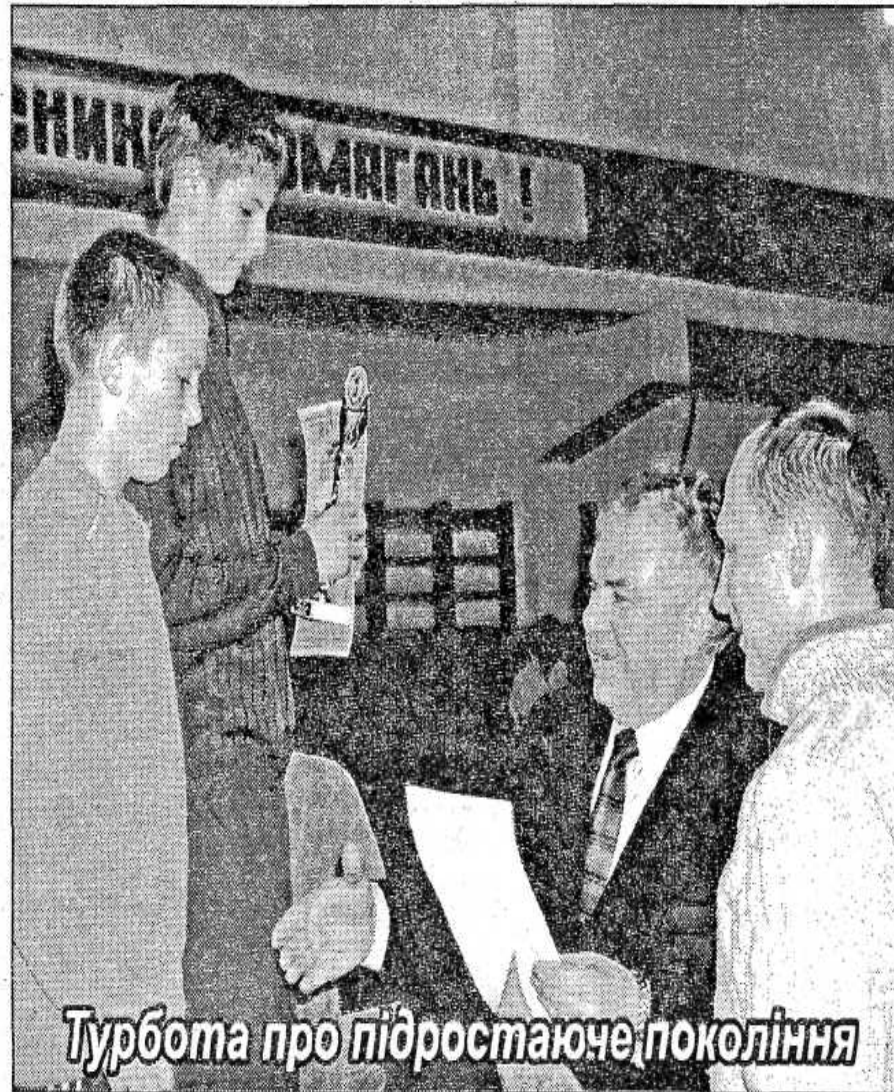
У 1991 році, після розпаду Радянського Союзу, швидкими темпами почали розпадатися і виробничі підприємства. Економіка України перелаштовувалася на нові форми господарювання, де на перший план виходила приватна власність. Тому, щоб йти в ногу з часом, спільно зі своїми однодумцями заснував товариство «Вікторія ЛТД». За доволі короткий термін ми довели, що на приватній основі також можна чогось досягти. На той час в Костополі не було жодної заправки автомобілів. Ми їх побудували аж дві. Одне слово, наша фірма успішно розвивалася. Та разом з тим, життя в інших сферах занепадало. Костопіль залишився без міського транспорту, окремі вулиці міста перетворилися на справжні танкодроми, розгорілася міжконфесійна ворожнеча між вірянами Московського та Київського патріархатів. Крім того, в місті не виплачувалася заробітна плата працівникам бюджетних установ. Вчителі почали страйкувати. Дивитися на все це було не просто. Тому, щоб навести хоча б якийсь лад, у 1998 році вирішив брати участь у виборах міського голови.

Раніше мені не доводилося брати участь у виборах, тому навіть не знав, як буду вести свою виборчу кампанію. Проте, побувавши на тих підприємствах, де працював — у «Сільгосптехніці» та БІТМі, почув, що люди підтримають мене стовідсотково. Цього мені було достатньо. І я повірив, що виграю вибори. Хоча того року на посаду міського голови балотувалися аж 11 претендентів. У їх числі — голови попередніх скликань Леонід Озарчук та Володимир Волос. Серйозними конкурентами вважалися також Микола Бабін, Михайло Заріцький, Леонід Чоповенко. Усі вони варті поваги. Проте костопільчани зробили вибір на мою користь.

Ставши міським головою, найперше зустрівся з тодішнім головою райдержадміністрації Михайлом Кривком і запропонував своє бачення вирішення проблеми із виплатою заборгованості по заробітній платі освітянам Костополя.

На той час було неможливо взяти кредит в банку, тому ми домовилися з тодішнім депутатом Верховної Ради Олександром Данильчуком, що він надасть міській раді особисту безвідсоткову позику. Таким чином, зуміли погасити заборгованість вчителям за всі попередні місяці. Освітяни перестали мітингувати і приступили до нормальної роботи. Після того разом з Михайлом Кривком поїхали до голови обласної держадміністрації Миколи Сороки з проханням допомогти передати міські школи на районний бюджет. Це питання також вирішилося позитивно. Всі навчальні заклади міста, крім дитячих садків та НВО №2, почали фінансуватися з районної казни.

На черзі стояло врегулювання міжконфесійних відносин між віруючими Московського та Київського патріархатів. Хочу нагадати, що на той час у Костополі практично діяв лише один храм Олександра Невського. Щоправда, зайти туди можна було лише у супроводі працівників міліції.

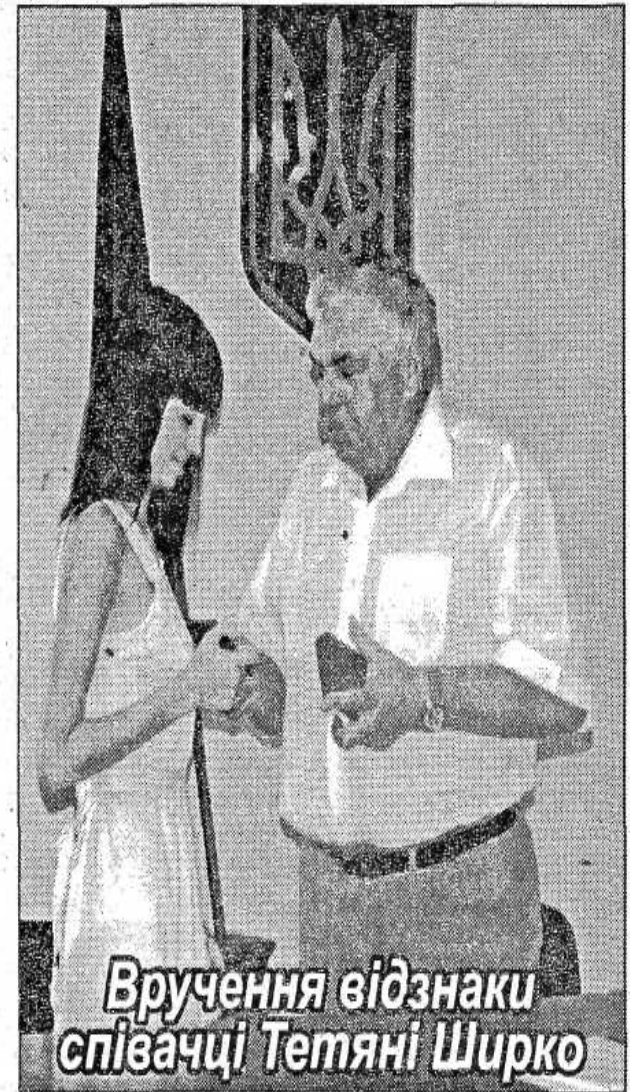

Турбота про підростаюче покоління

воз, а також грейдер, каток для укладання асфальту, німецьку машину «Вірдіген», яка зрізала фрезую холодний асфальт. Це дало змогу відмовитися від дорогих послуг шляховиків. Костопільські комунальники почали власними силами проводити ямкові ремонти та асфальтування вулиць. І коли під час другого терміну перебування на посаді міського голови я знову зустрівся зі своїм німецьким товаришем. Хетлер задоволено

якщо цей проект реалізується, то вже в нинішньому році Костопіль матиме сучасний майданчик для відпочинку молоді.

Можна ще довго розповідати про те, що мені вдалося зробити на посаді міського голови. Бо зробленого не сховаєш від ока людського. Це і новозбудовані багатопверхівки житлових будинків по вулицях Коперніка, Крип'якевича, Степанській. І новопридані в «Костопількомунсервіс»

Вручення відзнаки співаці Тетяні Ширко

адміністрації Сергієм Ковалем дійшли висновку, що в нинішньому році запустимо в річку кілька тонн малька товстолобика, який допоможе покращити її фітосередовище. Далі будемо робити наступні кроки. Але якщо мешканці приватного сектора продовжуватимуть спускати нечистоти в річку, то ніякого толку не буде. Хочу зауважити, що міська рада не бездіє і з оптимізмом дивиться в завтрашній день.

було лише у супроводі працівників міліції, бо віряни згаданих патріархатів ніяк не могли дійти згоди, кому ж там правити. Я ж знав одне: кожен мешканець міста сам повинен обирати, яку конфесію відвідувати. Тому міська рада зайняла тверду позицію з підтримки церков різних конфесій. У цьому нас підтримали керівники райдержадміністрації Михайло Кривко та районної ради Станіслав Шульган. Громаді Української Православної Церкви Київського патріархату надали приміщення для богослужіння у колишній рембуддільниці. Разом з тим, у центральному міському парку під реконструкцію було передано будівлю непрацюючого кінотеатру «Весна», а згодом — виділено земельну ділянку під будівництво храму святих апостолів Петра і Павла. У цю храмову споруду вкладено великі кошти, в т.ч. значну суму від продажу готелю «Лілея». Сьогодні тут правиться служба, а оздоблювальні роботи продовжуються.

Силами громади при підтримці мерії та керівництва окремих підприємств вдалося звести Свято-Юріївський храм Української Автокефальної Православної церкви. Наприкінці 2001 року в мікрорайоні Перемінка було закладено наріжний камінь та освячено місце під будівництво храму Андрія Первозванного Української Православної церкви Київського патріархату. Усе це задовольнило віруючих і в місті запанував спокій. Проте я розумів, що без розвитку інфраструктури та ремонту доріг місто не матиме майбутнього.

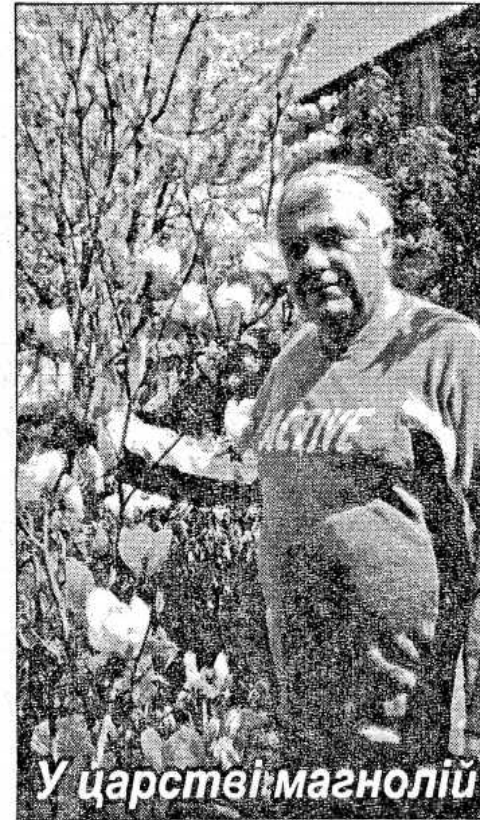
Пригадую, як мій знайомий з Німеччини, прізвище якого Хетлер, одного разу поскаржився, що в Костопіль не можна заїхати, бо вулиці зовсім не придатні для руху легкових автомобілів. Я це добре запам'ятав, тому питання доріг стало одним із пріоритетних у моїй програмі. Зважаючи на те, що державне комунальне підприємство «Комунсервіс» знаходилося у занепаді, з допомогою міськради вдалося створити новий автопарк. Було придбано шість самоскидів, навантажувач, контейнеро-

німецьким товаришем, Хетлер задоволено промовив, що тепер в Костопіль не тільки можна нормально заїхати, а й можна пообідати в сучасних закладах. Це було правдою. Бо лише сліпий міг не побачити того, що було зроблено в місті. Звісно, костопільчани це оцінили. Про це красномовно свідчать вибори голови 2002 року, які я виграв у конкурентів з великим відривом голосів.

Треба сказати, що на той час Костопільська міська рада почала співпрацювати з польськими та німецькими партнерами. В нашому місті все частіше почали з'являтися іноземні делегації. Зрозуміло, мені не дуже приємно було приймати їх у старому приміщенні міської ради. Тоді і визріла думка побудувати нову сучасну мерію. На одній із міських сесій депутати вирішили виділити під будівництво земельну ділянку, де знаходилася стара музична школа. Щоправда, коли про цю ідею почув тодішній голова Рівненської обласної ради Роман Василюшин, то почав відмовляти. Він так і сказав: «Не берись за цю справу, ти її ніколи не побудуєш!» Я ж твердо відповів, що побудую. Ми навіть заклались на ящик коньяку «Арарат», який тоді дуже славився. Минуло два роки, і нова міська рада відчинила двері. Роман Василюшин дотримав слова і доставив у Костопіль ящик «Арарату».

Окремо хочу торкнутися питання співпраці з містами-побратимами Польщі. Адже саме завдяки цьому міській раді вдалося увійти до реалізації європейських екологічних програм. Скажімо, у рамках Програми «Очистимо Костопіль від сміття», що співфінансується польською стороною, наше місто отримало контейнери для роздільного збору побутових відходів, які встановлено у визначених місцях. Польські друзі виділили також безкоштовні інвестиції на вуличне освітлення. Сьогодні вже маємо домовленість з містом Яново Любельський про облаштування дендропарку в районі мосту ДБК. Поляки виявили бажання закупити за власні кошти сцену зі спеціальним освітленням та необхідне озвучення. І

новопридбані в «Костопількомунсервіс» грейдер, снігоочисна машина «МАЗ», контейнеровоз, який замінив одразу п'ять старих сміттевозних автомобілів «ГАЗ». І багато-багато іншого. Проте не можу оми-

У царстві магнолій

нути увагою питання, яке не один рік хвилює як мешканців нашого міста, так і мене особисто. Це очистка річки Замчисько. Проблема існує давно, та чомусь усі вважають, що цим повинна займатися лише міська рада. Але ж річка протікає не лише в Костополі.

Тому цим питанням треба займатися і міській, і районній раді, і райдержадміністрації. Вартість очистки річки становить 12 мільйонів гривень. Таких грошей ми ніколи не будемо мати. Зверталися за допомогою і в обласну раду, і до депутатів Верховної Ради, і в різні міністерства, але всюди чули відповідь: «Грошей нема».

Не так давно спільно з головою райдерж-

оптимізмом дивиться у завтрашній день. Ми вже проплатили 300 тисяч гривень за проект пляжу та зони відпочинку. Дасть Бог, доведемо і це питання до логічного завершення.

Знаю, що багатьох цікавить питання, а як же живе Денисюк? Відповім. Маю власний будинок. Разом зі мною та дружиною проживають менша донька, зять та двоє внуків. На присадибній земельній ділянці росте багато дерев та різних квітів.

Я люблю красу, тому, де б не був, завжди намагаюся привезти додому чи то декоративні саджанці, чи то кущі троянд.

Хтось везе із закордону взуття, одяг, інші побутові речі, а я — обов'язково нові сорти саджанців. Однаково люблю і магнолію, і сакуру та найбільше — троянди. А ще — дуже люблю їздити на велосипеді. Це, можна сказати, моє справжнє хобі. Від весни до осені, коли нема снігу, щоранку проїжджаю по двадцять, а то й більше кілометрів по насипній дорозі, що веде до Трубиць та Базальтового. Хоча маю рушницю, мисливцем себе не вважаю. Шкодюю звірів, адже, як на мене, у природі нічого і нікого зайвого не буває. Інша справа — рибалка. Якщо випадає така нагода, можу посидіти з вудкою. Не обов'язково, щоб щось впіймати. Просто вода дуже заспокоює, додає позитивної енергії та навіть хороших думок. А ще — мене тягне до землі. Рано-вранці, коли ще всі в домі сплять, я беру в руки лопату або ж сапку і поспішаю щось посіяти чи посадити. Мабуть, до цього мене кличуть батьківські гени, які не дають забути, що я з селянського роду.

Записав Олександр НИКОНЧУК.